

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡ.ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Η ΠΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΕΑΙΕΩΝΕ η εκκλησία. 'Ο παπας στεκόταν μπροστά στην 'Ωραία Πύλη κ' άντι: «Μ' εύχών τών άγιών Πατέρων ημών...».

'Όλο τó χωριό σταυροσκοπούταν και διπλή χαρά ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό του. Τέτοια χαρούμενη λαμπρή δέ θηρώνταν κανείς να έζη ίδη έχει πέρα. Τελειώνοντας ο παπας τó τελευταίο του «Χριστός ανέστη»...

«Χριστός ανέστη, χωριανοί! Και τού χρόνου να είμαστε καλά. Κι' ο Μεγαλόδυναμος να μιάς φέρη καλά τ' αδέρφια μας που πολέμησαν στό γεφύρι της Πλάζας, στό Λοφό, στην Πρέβεζα και στό

Πέντε Πηγάδια...

Την τελευταία του φράση την έπροφερε με δάκρυα κ' όλο τó χωριό άντρες και γυναίκες, έβλεπαν μέσα στην εκκλησία, αλλά έβλεφαν από χαρά κ' από αναγαλλιασμό και φιλιόνταν γραφιακά ό ένας με τόν άλλον για τήν άνάστασι του Χριστού και για τήν άνάστασι του νομίαν της σκλαβωμένης Πατρίδας.

'Ο παπας ξαναπήκε στό ιερό για να άποτελειώσει τή λειτουργία και τó χωριό άρχισε να βγαίνει από τήν εκκλησία φαμίλιες-φαμίλιες. Πρώτα έβγαιναν η μεγαλύτερες ή φαμίλιες κ' ύστερα η μικρότερες, κ' από τις φαμίλιες πάλι πρώτοι έβγαιναν οι γερόντοι με τις γραφές και παραλίσι οι νεοί κ' οι νεύς και τά παιδιά. Πρώτος-πρώτος βγήκε ο προεστός τού χωριού, ο γέρο Λιόλιος, γέρος μ' έβδομήντα πέντε χρόνια και πλείστορο στη ράχι του και με κάτασπρα μαλλιά και με κάτασπρα μακριά μουστάκια, κρατώντας με τó ζερβί του χέρι τή άσπη του λαυπάδα κ' άκουμπώντας με τó άλλο σε μία ορεάκινη και γοντή πατερίτσα.

Απολίσι έρχόνταν δυό παιδιά του, άπό να από σαράντα ή σαρανταπέντε χρόνων τó καθένα, δυό παντρεμένα άγγονια, έφτα νιφάδες από παιδιά και δυό άγγονόνηδες και καμιά είκοσαριά άγγονια από είκοσι χρόνων και κάτω. 'Απ' τά έπιλοια πέντε παιδιά τού γεροπροεστού, που δέν ήτανε στην εκκλησία, δυό ήταν πετσίματα και τρία ξενιτεμένα, κ' από τά τρία πάλι τó ένα ήταν έβελοντής στην 'Ελληνικό στρατό.

Τραβήσε μπροστά ο γεροπροεστός, σαν σεράτση καταβιού, κ' έρχόνταν όλο τó χωριό κοντά του, με τά κεριά στό χέρι άναμμένα. 'Ητανε νύχτα βαθεία κ' ο αήγερινός δέν είχε ξεφορβάλει άόχια από τήν κορυφή τών Τροχιών. 'Αλλά μία τριτηνιά αιλιακά, άπλωμένη από τó κορφοβούνι τού Περιστριού ως άπάντι στό Γιάννινα, έδειχνε πως τ' άσπερ αυτό, που τ' όνομάζοντο πλείστορο «λαυτός», δέν θ' άργοσε να βγή.

'Ανάμεσα άπ' τήν εκκλησία και τó χωριό εινε ένα μεγάλο δεντροφόρο σιάδι. 'Εχει σταμάτησαν έλοι κ' έκαμαν ένα μεγάλο κύκλο να μιλήσουν για τόν πόλεμο. 'Ενα φιλό άγεράκι, που τραβήσε άπ' τó χωριό, έφερε τή μοσκομυρουδιά τών άρνηών, που φένονταν στις αλλές τών σπιτιών.

- Τά μάβαντα;
- Τι καινούργια;
- 'Αληθιά πως τούς τσάκιαν τ' αδέρφια μας τούς Τούρκους;
- 'Όλο και καλά. Νικήθηκαν οι Τούρκοι στής 'Αρτας τó γεφύρι.
Τους τσάκισε ο Κίτσιος ο Μπότσαρης.
- Τρεις μέρες και τρεις νύχτες πόλεμο...
- Καιμένο Σούλι, να μιν πελάνης ποτέ, με τά παλληκάρια που βγάκιε; 'Εσθ' στό παλιό τά χρόνια, εσθ' και τώρα!
- Πόσο άρχηλο ήτανε στην 'Αρτα;

- Δυό. 'Ο Κίτσιος ο Μπότσαρης κ' ο Κώστας ο Σιεχος. 'Ο Μπότσαρης πλείστορο στην 'Αρτα κ' ο Σιεχος πέρασε τó ποτάμι και πήρε τά πλειού τών Τούρκων. Τότε οι Τούρκοι βάρσαν μ' όλα τους τά δυνατά να πάρουν τήν 'Αρτα για να κλείσουν τó Σιεχο μέσα στό Τούρκαλο, αλλά τους τσάκισε τó Μπότσαρια κ' έτοι σκόρπισαν κ' δ' που φήνη - φήνη... Τότε ο δικός μας ό στρατός πέρασε τó γεφύρι της 'Αρτας κ' έπιασε τά Δέλοβα, τήν Κανέττα και τά Πέντε Πηγάδια.

Σκοτώθηκαν πολλοί Τούρκοι;
- Σάν πόσο έπεσαν άπ' τούς δικούς μας;
- Μετριόνται οι Τούρκοι τρεις φορές κ' λείπουν τρεις χιλιάδες, μετριόνται τά 'Ελληνοπούλα και λείπουν τρεις δεκάδες!
- Σάν τί άνθρωποι νάνια ο Κίτσιος ο Μπότσαρης κ' ο Κώστας ο Σιεχος;

- 'Ο ένας μά παθαί άνθρωπος, μορζος μά διαμαχτός, κ' ό άλλος θεριακωμένος. Δυό Τούρκοις μορζοίς να κρεμάσις από τά μουστάκια του!

- Χαρά στις μάνες που τούς έκαμαν!
'Ο γεροπροεστός, που είχε σταθή κ' άφουγκράζοταν τι έλεγαν οι χωριανοί, φώναξε:

- 'Ρε παιδιά! Ποιάς σας τις έφερε αυτές τις κουβέντες; Μη μιλάτε, μορζέ παιδιά μου, όπως θέλει ή καρδιά σας, και σας δοκιμάσι ή Θεός!...

- Είνε αλήθεια, μπαρμπα, αυτά που λέμε! Είνε αλήθεια! 'Ηταν και τ'αίμαδες στην 'Αρτα και με τήν καταστροφή τών Τούρκων πέρασαν κ' αίτσι δώδε χωρίς διαβατήρια και τραβήξαν κατά τó χωριό τους!

- Τους είδες με τά μάτια σου εσθ'; τόν έρώτησε ό γεροπροεστός με διασπία.
- Τους είδα και μιλήσα μαζί τους και μου τά ειπαν όλα!

- Ποιά μέρα φήγαν από τήν 'Αρτα οι Τσιάνηδες;
- Τη Μεγάλη Παρασκευή. 'Ηρθαν από τά Λοζοχώρια, πέρασαν από τόν Καλαμά φές τó σουρούπωμα και τραβήξαν νύχτα για τά χωριά τους...

- 'Ρε, δέν έχει κανένας από σας άρματα; βροντοφώνησε ό γεροπροεστός πιγμένος άπ' τή χαρά του. 'Η Πασκαλιά θέλει άρνια, ό 'Αη-Πούργης κατσίκια, ό γάμος κριάρια κ' ή λευτεριά ντουφέκια! Δέν έχει κανένας από σας άρματα για να οίσειτε και να χαρετίσουμε τή λευτεριά; Πενταζώρια χρόνια δώλοι, φρέ παιδιά, να με μιν έζησε σήμερα ένα ντουφέκι να οίσειτε και να καιοσοίσι με τή λευτερία μας;

- 'Αι τί φωτιά; τού άπολογήθηκε ένας. Δέν μας τήμασαν όλα τ' άρματα οι Τούρκοι; Πουάνος άρνηαν ντουφέκι ή πιστόλα;

- 'Ρε, δέν έχει κανένας ένα παληνοντούφεκο, μια παληνοπούλα; Ξαναρώτησε.

- 'Αι τώρα, γέρο μπαρμπα, τού είτε ένας, θα πιαζόσιν γραβάδες και βελονιά ό σας θέλει; 'Ορεζιά νάχης να ντουφεκάς! Ντουφέκια και φυσικά χάρισμα.

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- 'Αι τούρα, γέρο μπαρμπα, τού είτε ένας, θα πιαζόσιν γραβάδες και βελονιά ό σας θέλει; 'Ορεζιά νάχης να ντουφεκάς! Ντουφέκια και φυσικά χάρισμα.

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- 'Αι τούρα, γέρο μπαρμπα, τού είτε ένας, θα πιαζόσιν γραβάδες και βελονιά ό σας θέλει; 'Ορεζιά νάχης να ντουφεκάς! Ντουφέκια και φυσικά χάρισμα.

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- 'Αι τούρα, γέρο μπαρμπα, τού είτε ένας, θα πιαζόσιν γραβάδες και βελονιά ό σας θέλει; 'Ορεζιά νάχης να ντουφεκάς! Ντουφέκια και φυσικά χάρισμα.

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

- Μορζέ εγώ τó θέλω αυτή τή στιγμή, δέν τó θέλω ύστερα! Τι να τó κάνω ύστερα; 'Αχ, ανάθεμα τους τους αντίχριστους, που μάς τήμασαν όλα τ' άρματα! 'Ανάθεμα τους και τ'ορανιάδεις τους! 'Εχει, φρέ, κανένας σας κανένα παληνοντούφεκο ή μια παληνοπούλα να μου δώση να οίσειε μαζί φορά και τού τó γυροζόπισω! 'Ενα άρνι διαλεχτό δίνω για ένα παληνοντούφεκο γεμάτο!...

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ
Κριμα στερό έπυρρόφρεε τα κριματά σου
Την ώρα που έσπαρταρίζες άπάνω στην κρε
βιάστηκε ό ήλιος να κρυφεί στη φλογιά του
τη μαυρισμένη όψη σου μίν τούχη κ' αντίκρυσή
Κι' όταν ή νύχτα έχύθηκε κ' άνέθηκε η σελήνη
πισώ από μαύρο σύννεφο έκρύφτηκε κ' έκίνη
Κι' όταν έπρόβαλε ή αύγη με μάτια νουσταγ
(μένα,
χαρlike που δέν έβρισκε ούτε σκονίι ούτε σένα
Κανείς δέν ξέρει τί είνης. Μά ένας διασά
(της έλνος,
που διάσθηκε από κεί δειλός και νωποπλανε
(μέμος,
Έλεγε και διηγώντας τó τρέμαν τά μέλη του
(όλα,
πως κάποιος μαυροτέρουρος με μάτια φλο
(γοβόλα,
που γελαστός παράστικε στη ροβερή δανί σου,
πηρε μαζί του φεύγοντας κ' έσε και τó σκου
(νί σου,
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

- Δίν'ς τ' άρνι;
- Μορζέ έχεις άρματο, γέρο-Τόλιαν;
- Μά τó ξύλο πώχο φέρει άπ' τούς αντίχριστους για να μιν τούς τó μαρτυρήσω!
- Ντουφέκι είνε;
- Ναι, τó ντουφέκι τού μαζαριτί!...
Κι' ή γρηά άρχισε να κλαίη τó μαζαριτί της,
- 'Αφ' τά κλάμματα, γρηά, και σφύε να μωφ φέρ'ς τó ντουφέκι στό σπίτι' να σου δώσω τ' άρνι...
'Όλο τó χωριό ήταν τρελλό άπ' τή χαρά του. 'Από τά λόγια, από τά φερσίματα, από τó περπάτημα, νόμιζε κανείς πως όλος έκεινος ό κόσμος είχε φέρει τó ζουρλόζοχο. 'Ός κ' αυτά τά λιανοπαίδια, που δέν μπορούσαν να καταλάβουν καλά-καλά τί θά ειπή λευτεριά, φώναναν ψαλμωδικά:
- 'Εγινε ρομείκο! Καλημέρα σας! 'Εγινε ρομείκο! Καλημέρα σας!
- Μορζέ, Πασκαλιά μιάς τήν έστειλε ό Μεγαλόδυναμος τή χαρά τής λευτεριάς μας, έλεγε ό ένας.
- Τέτοιο καλό δέν μπορούσε νάρθη άλλη μέρα παρά Πασκαλιά, άπαντούσε ό άλλος.
- Δυό Πασκαλιές!
- 'Αλήθεια, δυό Πασκαλιές. 'Η μά

του Χριστού κι' ή άλλη της σκλαβωμένης Πατρίδας!
 —Τί μεγάλη μέρα!
 —Δοξασιμένος νάιναι ό Κύριος!
 Με τέτοιες κουνέντες ό κόσμος όλος μπήκε στο χωριό και κάθε φαμίλια πήγαινε στο σπίτι της. Ή αϊλές των σπιτιών φεγγολοούσαν από τις ψησταριές των αγίων που σιμφοργύζιαν άπάνω στη θάλα.

Όταν ό γεροπροσετός έφτασε στο σπίτι του, βρήκε στην αυλόθυρα τη γρηιά με τό ντουφεκι στα χέρια να περμάνει. Μόλις την είδε αΐχτηκε άπάνω της να της τό πάρη.
 —Τ' άρνι πρώτα! τού φώναζε ή γρηιά.
 —Μωρέ ένα άρνι μονάχα γαρνέεις, κοιτή; της λέει ό προσετός.
 Έγώ τέτοια μέρα σαΐζω όλο τό κοπάδι και καιώ και τό σπίτι' μ' άζόμα!

Και σαν να προσβάλληκε από την άπάντησή της γρηιάς, έζωραξέ ένα άγγονι του, που είχε άνεβή στο σπίτι:
 —Όρε Κίτσιο! Κίτσιο όρε!
 —Όρε, παπού! τού άπολογήθηκε τό παιδί, παλληκάρη ως δεκατεσσάρων—δεκαπέντε χρονών.
 —Νά πεταχτής, ώρε, στη στανή και να ξεκόνης δεκαπέντε ως είκοσι άρνιά καλά! Γρήγορα!... Άζόμα εδώ είσαι!...
 Τό παιδί λάκασε σαν αΐαρη στη στανή, αλλά ό γεροπροσετός, θέλοντας να δείξη όλη τη χάρη της καρδιάς του, φώναζε τό διαλαλή τη τού χωριού:
 —Όμοιοφ Νάσιο! Νάσιο ώρεσέε!
 —Έρτασια, υπάριμπα, άπολογήθηκε μιιά φωνη εκεί γύρω από τά σπια.

—Νά βγής, ώρε, στη ράχη και να διαλαλήσης στο χωριό πως όποιος δεν έχει άρνι νάβηθι στο σπίτι μου να πά'!...
 Ή γρηιά όμως, μ' όλα αυτά που γίνονταν, κρατούσε τό ντουφεκι με τά δυό της τιά χέρια και δεν τώδινε, πριν της φέρονιν πρώτα τ' άρνιά.
 —Δεν τό δίνοω άζόμα, έλεγε, θέλω τ' άρνι πρώτα!
 Τού Νάσιου ή φωνή ξεχάθηκε σ' όλο τό χωριό, σαν δυνατός βοήθας, κι' όσοι δεν είχαν άρνι έτρεξαν στο σπίτι τού προσετού. Έτρεξαν άζόμα κι' έκεινοι που είχαν, οχι για να ζητήσουν κι' αυτού, αλλά για να ιδούν με τά μάτια τους τό φυσικό τού προσετού. Δεν πέρασε πολλή ώρα και να σου, έφτασε κι' ό Κίτσιος μ' ένα κοπάδι άρνιά.

—Τό καλύτερο της γρηιάς! φώναζε ό προσετός, και στη στιγμή ό ποταμός που έχοχόταν μαζί με τον Κίτσιο άρπαζε άπ' τό λαμό ένα λάγιο άρνι με μιιά βούλα άσπρη στο μέτωπο, σαν τον αΐγερινο, που ήταν μιιά όργιά βγαλμένος εκείνη την ώρα.

Ή γρηιά με τόνα χέρι άρπαζε τ' άρνι και με τ' άλλο τρεμόμενο έδινε τό ντουφεκι στο προσετό τό χέρι, από φόβο μίν ήταν φέμιμα τό τιάξιμο.
 —Υστερ' ό τού γρηιά, πήραν από ένα άρνι όσοι δεν είχαν, κι' ό προσετός παίρνοντας τό ντουφεκι στο χέρι του είπε στη γρηιά:

—Γειάτο είν', ώρη!
 —Γειάτο! Όπως τώχει άρρίκει ό μακαρίτ'ς!
 —Μωρέ, είν' άξέηρα πέντε χρόνια από τότε. Φοβόμια μη δεν πά'ω φωτιά και ντροπιστώ!
 Σηκώνει τό λίκω και λέει:
 —Χριστός Άνέστ', ώρ' άδέορμα! Χριστός Άνέστ'! Καλώς μας ήοφ' ή λειτεριά!
 Τό παληντούφεκο βρόντηξε κι' έτράνταξε τό χωριό και με τό βρόντημά του σωριάστηκε κάτω κι' ό προσετός άνηχος!
 Ρίχνονται άπάνω των δικού και ξένοι, φέρονιν άναμμένα διαδιά, τού άρχινω νερό, τίποτε. Είχε ξεψυχήσει, τον είχε σκοτώσει ή χαρά!...
 ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ό σύζυγος πολύ νευρικός. Ή σύζυγος πολύ ακατάστατη.
 Ό σύζυγος γάχνει να βση ένα μαντηλι μεσ' στη ντουλάτα και δεν τό βρούκει.

—Μά αΐτή ή ακαταστασία, άγαπητή μου, εινε άκατανόητη. Εινε άδύνατον να βρω τά πράγματά μου... Φαντάσου έξαρνα διι αΐσιο πεθαίνεις και χροιάζομαι την άσχη γροβάδα μου για να πάω σ' ένα χορό... Που θά τη βρω!... *

—Τι να σου πώ, πεθερέ μου. Βγήκα γελασμένος στο γάμο μου. Ή κόρη σου έχει ένα σωρό έλαττώματα. Εινε γροιάζομα, πεισιμάρτα, γλωσσού... *

—Έχεις δίκιο, γαμπρέ μου, Γι' αυτό κι' εγώ... την ξεροτάρηκα!... *

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Τό ένθυμια τού σκοτωμένου στρατιώτη. Ή έερτη τού λοχαγού και τα όδρα των στρατιωτών του. Ή προσφώνησις τού Ζενιλέ. Πως πεθαίνουν οι ήρωες. Μιά πρόληψις. Ό πλαγιινός τραυματίας συγκινηταί. Τό λάλημα τού πετεινού. Πως ό νεκρός λοχίας πέθανε εύχарιστημένος κ.τ.λ.

Σε μιιά μάχη τού μεγάλου πολέμου, κάποιος Γάλλος στρατιώτης τραυματίστηκε σοβαρά και μεταφέρθη στο πλησιέστερο χειροουργείο. Την άλλη μέρα προσεβλήθη από βοήγοχτυπεμονία, που τού προκάλεσε θάνατο πυρετό και πέναν.

Λίγες ώρες πριν άπ' τό θάνατό του, κάλεσε κοντά του ένα συνάδελφό του και σικταριώτητά του και τού είπε:

—Φύλε μου, πεθαίνω εύχарιστημένος, αφού προσέφερα τη ζωή μου στην πατρίδα... Θέλω να με θάψετε με τη στολή μου... Τό πλιράκι μου όμως να τό πάρης και να τό στείλεις στον άδελφό μου για ένθύμιο. Είσής να κόρης τα κομπιάτά μου στάνω μου και να τά μαράσσης στους φίλους μου. Δεν έχω τίποτε άλλο να τούς άρήσω, αλλά αυτά εινε τά θωρακότερα ένθύμια που μπορούν νάχουν από μενα... *

Μιά μέρα ό διοικητής κάποιου λόχου τού Γαλλικού στρατού γιώρταζε. Οι άνδρες του, που τον άγατούσαν πάρα πολύ, άνέβησαν στον εύφραδέστερο άπ' αυτούς, ένα φαντάρο όνομαζόμενο Ζενιλέ, να τον προσκονήση ειι μερούς δλων.

—Υπολοχαγέ μου, άρχισε να λέη ό Ζενιλέ, δεν έχοιμε να σας προσφέρουμε άνδόσημη για την όνομαστική γιορτή σας, γιατί άπλοώστατα εδώ γύρω δεν υπάρχουν άνθη. Ή καρδιά μας όμως εινε για σας... περιβόλι!... *

Ό λοχαγός έγέλασε με τό φιλοφρόνημα του έξελπυο στρατιώτου κι' εύχарιστήσε όλους τούς άνδρας του.

Τό άπόγευμα της ήμερας εκείνης έγιναν άκατέτες μικροσυγκρούσεις, ή όποιες άπέθαναν όλες ύπερ των Γάλλων.

Σε μιιά άπ' αυτές ό λοχαγός είδε τό Ζενιλέ να φτάνη άπ' τό γειτονικό άδσο, φέροντας δώδεκα Γερμανούς αιχμαλώτους στη γροαμή.

Όταν έπληρίασαν άκατέτα, ό λοχαγός έτρεξε να έποδεχτή τό γεμάτο τον στρατιώτη και τού είπε:

—Τά άνθη σου, Ζενιλέ, δεν εινε άρούα. Έν τούτοις είμα εύχарιστημένος από την άνδόσημη σου και δια δεχόμενον μάλιστα πρόημα μιιά τέτοια κάθε μέρα... *

Ένας νεαρός Γάλλος λοχίας, τραυματισμένος βαρεία, βρισκόταν στις τελευταίες στιγμές του. Μόλις ένύπωσε, άν και ή κατάσταση του δεν επέδωχόταν καμιά βελτίωση, έμεινε άγρυπνος, με την ελπίδα ότι, άν ή αΐχή τον έβρισκε ζωντανό, άσφαλώς θά σωζόταν.

Γι' αυτό γυρονοσε κάθε τόσο στη νοσοκόμο του και τη ρωτούσε τί ώρα ήταν. Κατά τά μεσάνυχτα κατελήφθη από μιιά τρομερή δύσπνοια, αλλά χωρίς να χάση άζόμα τό θάρρος του, ρώτησε:

—Εινε τέσσερες ή ώρα;
 —Πλησιάζει, παιδί μου, τού άπάντησε ή νοσοκόμο. Κάνε λίγο κοιραγίο άζόμα και θά γλυτώσης... *

Έξαρνα όμως τό έτοιμοθάνατο παλληκάρη κριεμύτηκε από τό προσήθημα τού θανάτου κι' άρχισε να κλάη.

—Μά άν ήταν τέσσερες, έπροσε να λάληση ή πετεινός, ειπε με παράπονο.

Τότε ένας τραυματίας, που βρισκόταν στο διπλανό κρεβάτι, άκουσε τά τελευταία του λόγια και συγκινήθηκε. Σηκώθηκε λοιπόν, φόρεσε τό πανταλόνι του και χωρίς να προσένηση τον παραμικρό θόρυβο, βγήκε έξω.

Υστερ' από τρία λεπτά άκούστηκε έξαρνα ένας πετεινός. Τό λάλημα του ήταν λίγο βραχνό κι' έμοιαζε κάπως μ' ανθρώπινη φωνή.

Ό νεαρός λοχίας όμως άνάντησε μ' άνακούρησι και γυρονοτας προς τη νοσοκόμο του της ειπε:

—Άκούτε;... *

—Μά εγώ σου τό ειπα, παιδί μου... Ή ώρα εινε τέσσερες... Δεν έχεις πειά κανένα φρόβο... *

Και ό πληγωμένος λοχίας ξεψύχησε με τό χαμόγελο στα χείλη.

